

ÎMPREUNĂ pelerini pe drum spre MADRID 2011

Itinerariu spiritual în tovărășia tinerilor sfinți din AC

Etapa a II-a (iulie – august 2010)

TIMP PENTRU MEDITAȚIE

Luca 11,1-13 • CU CUVINTELE TALE ȘI LUCRĂRILE TALE NE-AI DESCOPERIT CINE ESTE DUMNEZEU,
TATĂL TĂU ȘI TATĂL NOSTRU, AL TUTUROR, ȘI CINE EȘTI TU: MĂNTUITORUL NOSTRU

„Și pe când se ruga Isus într-un loc, când a încetat, unul dintre ucenicii Lui I-a zis: «Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii lui». Și le-a zis: «Când vă rugați, ziceți: Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău. Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea spre ființă, dă-ne-o nouă în fiecare zi. Și ne iartă nouă păcatele noastre, căci și noi înșine iertăm tuturor celor ce ne greșesc nouă. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău».

Și a zis către ei: «Cine dintre voi, având un prieten și se va duce la el în miez de noapte și-i va zice: Prietene, împrumută-mi trei pâini, că a venit, din cale, un prieten la mine și n-am ce să-i pun înaintea», iar acela, răspunzând dinăuntru, să-i zică: Nu mă da de osteneală. Acum ușa e încuiată și copiii mei sunt în pat cu mine. Nu pot să mă scol să-ți dau. Zic vouă: Chiar dacă, sculându-se, nu i-ar da pentru că-i este prieten, dar, pentru îndrăzneala lui, sculându-se, îi va da cât îi trebuie.

Și Eu zic vouă: cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide. Că oricine cere ia; și cel ce caută găsește, și celui ce bate i se va deschide. 11. Și care tată dintre voi, dacă îi va cere fiul pâine, oare, îi va da piatră? Sau dacă îi va cere pește, oare îi va da, în loc de pește, șarpe? Sau dacă-i va cere un ou, îi va da scorpie? Deci dacă voi, răi fiind, știți să dați fiilor voștri daruri bune, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da Duh Sfânt celor care îl cer de la El!»

Cuvinte și fapte: din experiența noastră știm că acestea nu coincid întotdeauna; de obicei este mai ușor să rostim cuvinte fără ca mai apoi faptele să le urmeze în mod coerent. Chiar și noi („care suntem răi”, după cum spune textul Evangheliei!) uneori „știm să dăm lucruri bune fiilor noștri”, suntem orientați spre fapte bune, aparte orice rațiune.

Isus ne învață că realitățile și cuvintele noastre devin coerente doar dacă se bazează pe fidelitatea lui Dumnezeu: putem spune cu credință „Tată” întrucât Dumnezeu este și se face Tată pentru noi.

Cuvintele: Isus ne invită să facem o rugăciune din cuvintele noastre; doar dacă fiecare cuvânt al nostru devine rugăciune, în miile de forme pe care aceasta o poate avea, poate fi un cuvânt adevărat. Doar dacă cuvintele noastre nu exprimă convingerile noastre, promisiunile noastre, ideile noastre, ci fidelitatea față de ceea ce am primit și de ceea ce cerem pentru noi și pentru noi și pentru toți, și pe care – suntem siguri de asta – Tatăl ne-o va da: doar în acest caz sunt cuvinte adevărate.

Faptele: Isus ne invită să recunoaștem că fiecare bine împlinit provine, în mod direct sau indirect, de la Dumnezeu, și astfel putem crede deoarece Dumnezeu, Tatăl, a făcut și continuă să facă: „Bindecuvântat este Cel care a acționat și poate acționa!” spune Efrem Sirul.

FERICITUL IVAN MERZ

Biografia

S-a născut în 16 decembrie 1896 în Banja Luka, în Bosnia ocupată de Austro-Ungaria, într-o familie liberală; studiile medii și le-a făcut în ambientul multi-etnic și multi-religios al orașului natal, terminându-le în zilele în care în Sarajevo era ucis prințul moștenitor Francisc Ferdinand (28 iunie 1914). Datorită voinței părinților, a intrat în Academia militară din Wiener Neustadt, însă a abandonat-o după trei luni, dezgustat de corupția ambientului respectiv. În anul 1915 și-a început studiile universitare în Viena, însă în anul 1916 a fost înrolat în armată și mai apoi a fost trimis pe front, unde și-a petrecut cea mai mare perioadă a timpului din anii 1917 și 1918. Între anii 1919 și 1920 s-a aflat din nou în Viena, student al Facultății de filosofie. În octombrie a anului 1920 a plecat spre Paris, unde a frecventat lecții la Sorbona și la „Institutul Catolic”; între timp și-a pregătit dizertația doctorală despre „Influența

Liturghiei asupra scrierilor franceze”, pe care a prezentat-o la Facultatea de filosofie a Universității din Zagabria (1923). Trecând și de examenul statal, a fost angajat pentru învățământul limbii și a literaturii franceze și germane. Până la moartea sa (10 mai 1928) a fost profesor la Gimnaziul arhiepiscopal din Zagabria.

Ca și laic, a fost inițiatorul mișcării liturgice și s-a angajat tot mai mult în Mișcarea catolică croată. În mișcarea tinerească din Aquile, pentru care și-a dat viața pe patul de moarte, a transpus principiile Acțiunii Catolice, al căreia este considerat „pionier”, conform celor spuse de Papa Pius al XI-lea: formarea apostolilor „reînnoirii a toate în Cristos”.

Ceea ce este surprinzător la Ivan Merz este itinerariul spiritual, cu adevărat singular, în special în prima fază (de formare): fără familie, fără noviciat, fără seminar, fără un conducător spiritual stabil, el găsește de unul singur calea spre sfințenie, astfel încât unii l-au denumit „un fruct spiritual natural”. Jurnalul său intim și iluminant, reflectă asupra iubirii, asupra durerii și asupra morții în lumina credinței. Ivan Merz, „sfânt european” și „om catolic” prin excelență, al cărei inimă bate la unison cu inima Bisericii, pentru care nu există granițe naționale sau politice; de asemenea, același jurnal reflectă asupra Bisericii care este Corpul mistic al lui Cristos, adunată în jurul lui Cristos, în mod real prezent în Euharistie, reprezentat de Vicarul său pe pământ, sfântul Părinte. Biserica, Euharistia, Papa: trei iubiri, sau mai bine o singură iubire a lui Merz, pe care a încercat din răspuțeri să o implementeze în tineretul catolic croat.

Cuvântul la Ivan

„Trebuie să știi că viața universitară la Viena, războiul, studiile și în final Lourdes-ul m-au convins în totalitate despre adevărul credinței catolice. Și de aceea întreaga mea viață se învâрте în jurul lui Cristos Domnul”. (*din Paris, din scrisoarea mamei, 1921*)

„Credința catolică este vocația vieții mele”.

„Dacă nu aș crede, mi-aș înceta existența”.

„La rădăcina fiecărui apostolat trebuie să fie lupta contra păcatului”.

„Suferința este mai mare pentru Împărăția lui Cristos decât pentru o lucrare de durată, o discuție erudită, un discurs sau articole splendide”.

Sfântul Părinte spune...

„Dragi Frați și Surori, dreptul, inundat de lumina divină, devine la rândul său o făclie care strălucește și încălzește. Este ceea ce ne învață astăzi figura noului Fericit Ivan Merz. Tânăr strălucit, a știut să multiplice bogatele talente naturale cu care a fost înzestrat și să obțină nenumărate succese: despre el se poate spune că a avut o viață reușită. Motivul pentru care însă a fost înscris în ceata Fericitilor nu este acesta. Ceea ce îl introduce în corul Fericitilor este succesul său înaintea lui Dumnezeu. Marea aspirație a întregii sale vieți, în fapt, a fost aceea de «a nu uita niciodată de Dumnezeu, dorind mereu să fie una cu El». În fiecare activitate, el a căutat «sublimul cunoașterii lui Cristos Isus», lăsându-se «cucerit» de El (Cf. Fil. 3, 8.12)”

Ioan Paul II, *Omilia la Liturghia pentru beatificarea lui Ivan Ivan Merz* - Banja Luka, 22 iunie 2003